

Ποιήματα για τη σιωπή

Μπορείτε να συγκεντρώσετε λογοτεχνικά κείμενα που αναφέρονται ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΑΝΑΛΟΓΙΟ στο θέμα της σιωπής και να τα παρουσιάσετε σε θεατρικό αναλόγιο. Θα ήταν καλό να συμπεριλάβετε και δικά σας κείμενα, ποιητικά ή πεζά πάνω στο θέμα. Αν θέλετε, μπορείτε μάλιστα να επενδύσετε την παρουσίαση με μουσική και εικόνα. Για το θεατρικό αναλόγιο βλ. και το σχετικό [κείμενο της Μπουμπουλίνας Νικάκη](#). Παραθέτουμε σχετικά κείμενα ή αποσπάσματα.

Ντίνος Χριστιανόπουλος
Ενός λεπτού σιγή

*Εσείς που βρήκατε τον άνθρωπό σας
κι έχετε ένα χέρι να σας σφίγγει τρυφερά,
έναν ώμο να ακουμπάτε την πίκρα σας,
ένα κορμί να υπερασπίζει την έξαψή σας,
κοκκινίσατε άραγε για την τόση ευτυχία σας,
έστω και μία φορά;
Είπατε να κρατήσετε ενός λεπτού σιγή
για τους απεγνωσμένους;*

Γιώργος Ιωάννου
Η ξερή σιωπή

*Εδώ δεν υπάρχουν δέντρα ή νερά,
ούτε καρδιές που να διψούν μαρτύριο.
Μονάχα χρώματα φωτιάς,
μονάχα κεραυνοί
και η ξερή σιωπή ανάμεσά μας.
Και οι σάλπιγγες φτάσαν στα στόματα.
Οι σάλπιγγες σκληρές στους τέσσερις
ορίζοντες.
Κομίζουν τη σκηνή του μαρτυρίου.*

Διονύσιος Σολωμός
Ελεύθεροι πολιορκημένοι

*Άκρα του τάφου σιωπή στον κάμπο βασιλεύει
Λαλεί πουλί παίρνει σπυρί κι η μάνα το ζηλεύει.*

Γιώργος Σεφέρης
Τελευταίος σταθμός

Σιωπές αγαπημένες της σελήνης

Γιάννης Ρίτσος
Χάρτινα

*Το ποίημα είναι
το αρνητικό της σιωπής.
Μια μέρα*

μέσα στο οξύ των λέξεων εμφανίζεται
το πρόσωπό της.
Τα μάτια της διόλου κλαμένα.
Τα τρία διαμάντια
ασάλευτα απαστράπτοντα
καρφωμένα στο στήθος της.

Γιάννης Ρίτσος
Τα αρνητικά της σιωπής

Ήσυχο απόγευμα. Μια καμινάδα, στέγες, η γραμμή του λόφου,
ένα ελάχιστο σύννεφο. Με πόση αγάπη
κοιτάς απ' το ανοιχτό παράθυρο τον ουρανό
σα να τον αποχαιρετάς. Κι αυτός σε κοιτάζει. Αλήθεια,
τι πήρες; Τι έδωσες; Δεν έχεις καιρό να λογαριάσεις.
Την πρώτη και την τελευταία σου λέξη
την είπαν ο έρωτας και η επανάσταση.
Όλη σου τη σιωπή την είπε η ποίηση. Τι γρήγορα
που μαδούν τα τριαντάφυλλα. Γι' αυτό κι εσύ θα φύγεις
παρέα με την όρθιαν αρκουδίτσα που κρατάει
ένα μεγάλο πλαστικό τριαντάφυλλο στα μπροστινά της πόδια.

Γιάννης Ρίτσος
Δευτερόλεπτα

Ίσως να μας υπερασπίσει ακόμα
η φωνή ενός πουλιού,
ένα άστρο που μας δείχνει την προτίμησή του,
η γαλανή γραμμή των βουνών στο χρυσό δειλί
κι ο λόγος που ωριμάζει στη σιωπή.

Γιάννης Ρίτσος
Ρωμιοσύνη

Ετούτο το τοπίο είναι σκληρό σαν τη σιωπή,
σφίγγει στον κόρφο του τα πυρωμένα του λιθάρια
σφίγγει στο φως τις ορφανές ελιές του και τ' αμπέλια του,
σφίγγει τα δόντια. Δεν υπάρχει νερό. Μονάχα φως.
Ο δρόμος χάνεται στο φως κι ο ίσκιος της μάντρας είναι σίδερο.

Γιάννης Ρίτσος
Αφύσικη άνθηση

Ήθελε να φωνάξει – δεν άντεχε πια. Κανείς δεν ήταν ν' ακούσει,
κανείς δεν ήθελε ν' ακούσει. Φοβόταν και ο ίδιος τη φωνή του,
την έπνιγε μέσα του. Η σιωπή του εκρηγνύονταν. Κομμάτια απ' το σώμα του
τινάζονταν στον αέρα. Αυτός τα μάζευε με πολλή προσοχή, εντελώς αθόρυβα,
τα' βαζε πάλι στη θέση τους να κλείσει τις οπές. Κι αν έβρισκε τυχαία
μια παπαρούνα, ένα κίτρινο κρινάκι, τα μάζευε κι εκείνα, τα τοποθετούσε
στο σώμα του, σαν δικά του κομμάτια – έτσι διάτρητος, παράξενα ανθισμένος.

Οδυσσέας Ελύτης
Προσανατολισμοί, Επτά νυχτερινά επτάστιχα

*Όλα τα κυπαρίσσια δείχνουνε μεσάνυχτα.
Όλα τα δάχτυλα
Σιωπή.*

Κωνσταντίνος Καβάφης
Ηγεμών εκ Δυτικής Λιβύης

*Άρесе γενικώς στην Αλεξάνδρεια,
τες δέκα μέρες που διέμεινεν αυτού,
ο ηγεμών εκ Δυτικής Λιβύης
Αριστομένης, υιός του Μενελάου.
Ως τ' όνομά του κι η περιβολή, κοσμίως ελληνική.
Δέχονταν ευχαρίστως τες τιμές, αλλά
δεν τες επιζητούσεν· ήταν μετριόφρων.
Αγόραζε βιβλία ελληνικά,
ιδίως ιστορικά και φιλοσοφικά
Προπάντων δε άνθρωπος λιγομίλητος.
Θα 'ταν βαθύς στες σκέψεις, διεδίδετο,
κι οι τέτοιοι το 'χουν φυσικό να μη μιλούν πολλά.
Μήτε βαθύς στες σκέψεις ήταν, μήτε τίποτε.
Ένας τυχαίος, αστείος άνθρωπος.
Πήρε όνομα ελληνικό, ντύθηκε σαν τους Έλληνας,
έμαθ' επάνω κάτω σαν τους Έλληνας να φέρεται·
κι έτρεμεν η ψυχή του μη τυχόν
χαλάσει την καλούτσικην εντύπωσι
μιλώντας με βαρβαρισμούς δεινούς τα ελληνικά,
κι οι Αλεξανδρινοί τον πάrouν στο ψιλό,
ως είναι το συνήθειό τους, οι απαίσιοι.
Γι' αυτό και περιορίζονταν σε λίγες λέξεις,
προσέχοντας με δέος τες κλίσεις και την προφορά·
κι έπληττεν ουκ ολίγον έχοντας
κουβέντες στοιβαγμένες μέσα του.*

Νικηφόρος Βρεττάκος
Χορικό, Ποιήματα

*[...] Αν μιλούσε η σιωπή,
αν φυσούσε, αν ξέσπαγε – θα ξερίζωνε όλα τα δέντρα του κόσμου*